

Moje karanténa – druhý vstup

Než jsem začala psát další část, spočítala jsem si, že od té doby, co vláda vyhlásila celostátní karanténu, uplynulo 38 dní. Těchto 38 dní prožili všichni lidé jinak. Já osobně jsem je prožila doma a za celou dobu jsem byla všeho všudy čtyřikrát venku, i když vím, že bych měla chodit ven častěji.

Za oněch uplynulých 38 dní jsem nabrala trochu svalové hmoty, a dokonce jsem zhubla tři kila. Také jsem napsala spoustu kapitol do mé knihy a spoustu knih z mé soukromé knihovny jsem přečetla. Začínají mi ale chybět knihovny veřejné. Bohužel jsou do odvolání zavřené, stejně jako většina obchodů. Teď už to snad bude lepší.

Když už jsme ale u těch knih, začala jsem si psát čtenářský deník. Zatím tam mám zapsané jen dvě knihy a na třetí pracuji, ale je to jen proto, že jsem v určitých věcech dost velký perfekcionista, a proto jsem si tam přemalovávala přebaly knih. Šest vran má na přebalu opravdu složitý obrázek. Nicméně, než deník dokončím, bude to nějakou dobu trvat, takže o nějakou zábavu mám postaráno.

Co se týče joja, o kterém jsem psala v předešlém vstupu, moc pokroky nedělám. Jojo by mělo volně prokluzovat, aby se s ním mohly dělat nejrůznější triky, ale mně se bohužel vždycky zamotá a po vyhození se mi okamžitě vrátí do ruky, což je špatně. Ale nevzdávám to a každý den to trénuji.

Dělám pokroky i v hudbě. Cvičím na housle a musím říct, že dělám celkem pokroky. Cvičím také na kytaru, ale tam moc pokroky nedělám, protože na ni nehraji tak často, a hlavně mi to nepřijde moc důležité, jelikož na občasná hraní a hraní na táborech mi stačí to, co umím. U klavíru jsem se vrátila do časů, kdy jsem klavír studovala ještě v hudebce a začala jsem hrát stupnice, různé etudy a s radostí přicházím na to, že moje ztuhlá levá ruka se začíná probouzet k životu.

Co se školy týče, stává se z toho autopilotní činnost. Ráno vstanu, nasnídám se, projdu ranní hygienou, sednu k počítači, který zapnu, mezitím si uvařím čaj do konvičky a s hrníčkem se vrátím ke stolu do pokoje. Otevřu prohlížeč v Edookitu a Moodle a studuji, kam kteří učitelé napsali své úkoly, rozvrhnu si, co který den udělám, a začnu makat. Nakonec deset minut sedím se sluchátky v uších a poslouchám muziku. Poté se zvednu a jdu cvičit na housle, zpěv a potom si na nějakou dobu sednu ke klavíru, nebo s kytarou v ruce. Po obědě je vyhlášen nějaký odpočinkový čas, který využívám buďto ke čtení, psaní, nebo čisté prokrastinaci. Jakmile se začne vařit odpolední kafe, ve svých činnostech buďto pokračuji, nebo je prostřídám za trénování s jojem, nebo znovu zasednu k hudebním nástrojům.

Příjemná změna nastává, když se s někým domluví, že se půjdeme projít. Další příjemná změna přichází s hudbou trochu z jiného soudku. Když máme teď tolik toho volného času, s tátou jsme začali pracovat na naší vlastní tvorbě hudby, což je přesně to, kde chci jednou skončit. Dokonce i včera jsem prošla další událostí, která rozbořila rutinu včerejšího dne. Dostala jsem za úkol na oběd usmažit palačinky, což pro mě, která opravdu v kuchyni nemá co dělat, byla celkem výzva. Odpoledne jsem šla potom s kamarádem ven, což mě probralo a utvrdilo v tom, že zase nějaký čas vytáhnu paty z domu ne jen proto, abych vynesla odpadky.

Možná se opakuji, ale i tak musím říct, že karanténa má své plusy i mínusy. Máme sice spoustu času dělat všechno, na co jsme ten čas nikdy neměli, někteří lidé karanténu dokonce nazývají časem objevování. Bohužel za chvíli některým dojdou na nové objevování nápady a činnosti, které dělali doposud, je začnou otravovat. Začne jim chybět starý život, ve kterém byli samý spěch a shon, neměli na nic čas a o víkendech byli rádi za trochu volného času. Já osobně jsem za něco takového ráda. Jsem ráda, že jsem se narodila do doby, kdy jsem v dětství měla snít v zimě. Že jsem v létě zažila maximálně třicet stupňů nad nulou, a to už byly tropické teploty. Jsem ale také ráda, že si jakožto umělec, který se dostal na konzervatoř, nemusím dělat starosti s přijímacími zkouškami.

Možná jsem nezažila první ani druhou světovou válku, ani vládu komunistů, ale jsem ráda aspoň za to, že teď už vím, jaké to je žít v karanténě, schovávat se před virem, který mě možná nezabije, ale průběh nemoci, kterou způsobí, bude opravdu nepříjemný. Jsem ráda, že vím, jaké to je vědět, že pokud se něco stane, nemůžeme z republiky ven. Možná je to divné, ale jsem ráda, že až se mě jednou nějaké dítě zeptá, jaké to bylo, když celému světu vládl COVID-19, budu moct něco říct.

Katka Škárová, ZŠ Horácké náměstí